



## "לדורות"

### סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו [www.ledorot.gov.il](http://www.ledorot.gov.il)

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

#### שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרטוק	שם פרטי: נוגה
-----------------	---------------

#### פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה:	בלועזית	MAIMON	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:	בלועזית	NADIA	מין: נ תאריך לידה: 27.2.1940
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בלועזית	MATHER	ארץ לידה: תוניסיה
שם פרטי של האב:	שם פרטי ושם נעורים של האם: שילה בן עטיה		
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):			
שם נעורים של האישה:			
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית	MATHER	ארץ המגורים: תוניסיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): ראס אל עין, תוניסיה			
האם היית בגטאות? אילו ומתי?			
האם היית במחנות? אילו ומתי?			
מקום השחרור:			
תאריך השחרור:			
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?			
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? מאטר			
מקומות/מחנות בדרך לארץ: קונדה ריינס, ליד מרסיי		שנת עליה: 1956	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): קאבו-דה-הורנוס



**אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה**

**(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):** נא לכתוב בגוף ראשון

אמא שלי גדלה יתומה, היו לה שני אחים ואחות גדולה שגידלה אותה. אבא שלי היה נודד מעיר לעיר ומחפש פרנסה ואמא היתה בודדה רוב הזמן. הייתי בכורה (היו לה ילדים גדולים יותר אך הם מתו).

**אנא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה**

**(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):**

הייתי ילדה קטנה ואני לא זוכרת יותר מדי. הגרמנים לקחו את אבא שלי לעבודה בחפירות (לפי מה שהוא אמר). אמא לקחה אותי יחד עם אח של אבא למסתור במקום מרוחק מהעיר שנקרא ראס אל עין. אני זוכרת מין מבנה בו הקרקע הייתה מכוסה קש. הסתתרנו הרבה אנשים יחד באותו מבנה. אמא שלי היתה בהריון באותה תקופה.

**אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**

**(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):**

כשנגמרה המלחמה חזרנו למאטר, ואני זוכרת את המטוסים של האמריקאים שזרקו לנו סוכריות. כשהאמריקאים הגיעו (1943) אחי הקטן נולד. בשנת 1949 נולד אח נוסף, פרץ. באותה תקופה אמא שלי הייתה חולה, היא נפטרה כשאחי הקטן היה בערך בן שנה ואחותה לקחה אותו אליה. אבא שלי התחתן שוב. אחות של אבי הציעה שאתחתן עם בנה אשר ונעלה לארץ, כי היו לו כבר שני אחים בארץ. היינו צעירים מאוד, אני בת 16 והוא בן 18. התחתנו במאטר ולאחר מכן הפלגנו מתוניס למרסיי יחד עם הוריו ואחיו של אשר. זו היתה הפלגה קשה שארכה יממה עם תנאים סוערים וכולם נהיו חולים. ממרסיי נסענו למחנה של הסוכנות היהודית קונדה ריינס בצרפת, שם היו אנשים מכל צפון אפריקה שחיכו לתור שלהם לעלות ארצה. המחנה היה בתנאים של מחנה צבאי, שם חיכינו חודש וחצי. כשהגיע תורנו לעלות, עלינו על אוניית הפאר קאבו-דה-הורנוס במשך שבוע, שהייתה מפוארת כמו ספינת אהבה. היה אוכל מצוין, מוזיקה וריקודים.

**נא ספרי/י על חיך בארץ**

**(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):**

הגענו לחיפה בלילה מלובשים יפה, וישר התיזו עלינו DTT. משם נסענו למעברה בקריית שמונה. קיבלנו שני צריפים, צריף לי ולבעלי, וצריף נוסף להוריו של אשר יחד עם 5 אחיו. באותה תקופה היה צנע וקיבלנו תלושים לאוכל. אני זוכרת פעמים רבות שחיכינו בתור בצרכניה ועד שהגענו, נגמר הלחם. היינו אופים לבד לחם על פתיליה. בקיץ 1957 קרה אסון כאשר דוד שלי (צד אמא) נהרג בחדירת המחבלים בקיבוץ יפתח. באוקטובר 1957 נולד בנו הראשון, גדי, כשעדיין היינו במעברה. לאמא של אשר היה גם תינוק והיא היתה מניקה את שניהם כי לי לא היה חלב. בשנת 1958 דודתי (אחות של אמא) נפטרה מצער. שנתיים לאחר מכן עברנו למבנה "רכבת". ב-60' נולדה בתנו השניה ורדה. כשהייתי בהריון בשלישית, עברנו לבית יותר גדול ובתנו שולי נולדה ב'67, כחודשיים וחצי לפני מלחמת ששת הימים.

בזמן המלחמה גייסו את בעלי, ואני נשארתי עם הילדים בקריית שמונה. הייתי כל הזמן במקלט. היתה לי שכנה טובה שעזרה לי מאוד. גיסי נפטר מיד לאחר המלחמה, והשמחה של הניצחון השתבשה. ב-68-69, היתה תקופה קשה של חדירות מחבלים וקטיושות שירו עלינו. חיינו בפחד, והייתי אז בהריון. כנראה שהסטרס שחווייתי לא עשה לתינוקת טוב ואני זוכרת שאחרי נפילת הקטיושה הראשונה, שממנה השכנים שלי נפגעו ונהרגו, התינוקת לא זזה בבטן במשך 3 ימים. פחדתי שקרה לה משהו, אך היא נולדה בריאה ושלמה במרץ 1969. כנראה שהסטרס לא עשה לא טוב והיא קיבלה הרבה מהפחדים שיש לי. עד 1981 נשארנו בקריית שמונה ואז עברתי בקיץ יחד עם הבנות לבאר שבע, שם גרנו אצל דודתי, שבעלה נפטר. הבן היה בבית"ס החקלאי כנות, ליד יבנה. חיכינו חצי שנה עד שאישרו לאשר בעלי העברה מהעבודה. חיכיתי עד שהציעו לנו את הדירה שבה אנו גרים היום, תחילה גרנו בה בשכירות ולאחר מספר שנים קנינו אותה. גדי שירת כמ"כ בגולני, והבת שולי שירתה כקצינה. יש לנו היום 13 נכדים.

ראיון: ענבר וג

באר שבע. מאי 2012